

slišal, postalo mu je tesno pri sreci, a bilo mu ni toliko zase, kolikor za ženo in otroke. Zaradi tega je poskušal duha pomiriti, ali vse zaman!

V sili si znamo hitro pomagati. Tudi ribič je mislil na zvijačo. Rekel je: „Ker se smrti ne morem ubraniti, podvržem se volji božjej. Predno pa si volim način smrti, zavežem te v imenu boga, katero je utisnjeno na pečat proroka Salamona, sina Davidovega, da mi bodeš povedal resnico na vprašanja, katera ti bodem dal.“ Duh, ki je moral le resnico govoriti, reče mu: „Vprašaj, kar hočeš, ali naglo!“

Ribič vpraša: „Rad bi vedel, če si bil res v tej posodi?“ — „Prav gotovo,“ reče duh! — „Zares ti tega verovati ne morem,“ nadaljuje ribič. „Ta posoda ni niti za tvojo nogo, kako bi bilo torej mogoče, da bi bil ves notri?“ — „Ali ne veruješ mojej prisegi?“ opomni ga duh. — „Prisegi ne verujem,“ odgovori ribič, „in tudi tega ne bom veroval, dokler me ne prepričaš.“ — Na to se je jelo telo duhovo zopet zmanjševati in se je izspremenilo v dim, ki se je kakor poprej razprostrl čez morje in morsko nabrežje. Na to se je dim zgostil in zlezel v posodo takó, da ga ni bilo prav nič več zunaj.“ In zdaj je zadonel glas iz posode: „No, neverjetni ribič,“ zdaj sem zopet v posodi; veruješ li zdaj?“

Ribič pa, mesto da bi odgovoril, segel je hitro po svinčenem pokrovčku, zaprl trdno posodo in rekel: „duh, zdaj mi ni treba več tebe prositi milosti; izvoli si smrt kakeršno koli hočeš. Raje te zopet vržem v morje na tem mestu, kder sem te ujel.“ Duhu ni bilo pomagati.

(Iz češčine prel. H. Podkrajšek.)

—x—

O vrednosti časa.

Mnogo in to najveljavniših mož je cenilo vrednost časa zelo visoko ter se trudilo niti trenutja ne zamuditi z nedelavnostjo. O Frideriku Velikem, pruskem kralji, govori se celó, da je z vso resnobnostjo delal na to, da bi se odvadil spanja, ker je ta čas imel za izgubljen. — Imeniten angleški govornik Brougham je skrčil čas spanja na tri ure. — Pravdnik Cotten, jeden najdélavnejših mož, zapisal je na svoje duri: „Kratko se izrazi!“ — Ravno tako je profesor Ursin imel na durih zapisano: „Priatelj opravi svoj posel naglo — in otidi.“ — Učeni Skaliger je imel napis: „Čas je moje polje!“ Angleški učenjak Lord Bakon se je izrazil v nekej družbi: „Prijetelji so mi največji tatje mojega časa.“

J. M.

—x—

Najlepši šopek.

N o se je 1836. l. oldenburška kraljčina omožila z Otonom, grškim kraljem, bile so pri njenem dohodu v mesto Atene vse ceste posute z raznovrstnimi cveticami. Njej pa so poklonili šopek redkih a lepih cvetic — krompirjevega cvetja. Takrat namreč se je ondù začel še le krompir saditi in korist njegovo so tako živo čutili, da je njegovo cvetje veljalo sploh za najlepšo cvetico. Zato so mladej kraljici poklonili — najlepši šopek.

J. M.

—x—